

רצוננו לראות את מלכנו

היום הגדול והקדוש
ג' בתמוז ה'תשפ"ב
שבת קדש | פרשת חקת

אנו, תלמידי ותלמידות "רשת אהלי
יוסף יצחק" בארץ הקדש, מאמינים
ובטוחים ש"הנה הנה משיח בא",
ומבקשים וזועקים, "עד מתי?!"

נתאמן ככל יכלתנו, כל אחד בביתו
וכלנו יחד, להוסיף בתורה ומעשים
טובים, ולהאיר את העולם במבצעי
הרבי ובהוראותיו, עד שנזכה להתראות
עם הרבי בגאולה האמתית והשלמה,
במהרה בימינו אמן.

כעבר דקה שב המזכיר אל הטלפון ואמר:
"הרבי מבקש לדעת מה כונת הבטוי
'תקועות?'. החברה לא הבינה, וחקרה על
דבריה: 'אנחנו פשוט תקועות, לא יכולות
לחזר הביתה...!'"

נסו להבין: מה התכוון הרבי?

"הרבי מכיר את משמעות המשג", ענה לה
המזכיר. "אבל הרבי מבקש לומר שיהודי
לעולם אינו תקוע, הוא נמצא היכן שהוא
צריך להיות. לכן, אם אתן נמצאות בדטרויט,
אינכן תקועות שם – כנראה שעליכן להיות
שם".

הגברת סברדלוב מספרת שהן לא היו
זקוקות ליותר מהמסר המעודד הזה. בבת
אחת הן קפצו מהכסאות והתחילו להתרוצץ
בשדה התעופה. הן הוציאו את כל ערכות
'נרות השבת' שהיו בתיקים שלהן, אתרו
נשים יהודיות והעניקו להן אותן.

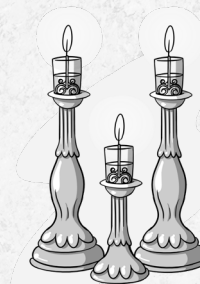
הגברת סברדלוב מספרת שמאז, הזדמן לה
לכגש נשים שמקימות את מצות הדלקת
הנרות בכל ערב שבת, כתוצאה מאותו
מבגש 'מקרי' בשדה התעופה המשלג.

החלטה משפחתית:

אֶרְצָא הַיּוֹם הַקָּדוֹשׁ, אֲנִי רוֹצֵה לְהַתְאֵמַר בְּהוֹסְפָה
בְּפִסְלוֹת בְּדָרְכֵי הַרְבֵּי. נִחְשֶׁב יוֹמָא בְּרוּחַ הַסְּפּוּרִים
שְׁקֵרָאנִי, אִיכָּה מַעֲשֶׂה טוֹב, מַעֲשֶׂה חָשׁוּב וּמַעֲשֵׂי,
אֲנִי וְכֻלֵּי אֶלְעִיִּים בְּאֵי אֶרְצוֹת, עוֹד הַיּוֹם, עוֹד הַשָּׁבוֹעַ,
כֹּאֲנוּ כְּמַעֲשֶׂה, כְּדֵי לִלְכֹּת בְּדָרְכֵי הַרְבֵּי וְלִהְיוֹת בְּפִסְלֵי
אֶת הַשָּׂאָה הַשְּׂאָה.

לאחר כמה חדשים הוא פגש את אותו יהודי
בדטרויט והתענן אצלו איך הולך לו עם
התפלין.

"מאז שקבלתי אותן לא הפסדתי אפילו יום
אחד, אפילו ביום שבו נתקעתי בשלג הספקתי
להניח לפני השקיעה!" ספר היהודי בגאולה,
והוסיף – כמעט באותן מלים שבהן השתמש
הרבי: "בגלל כל הטרחת שטרחת כדי שלא
אפסיד אפילו יום אחד, התפלין
האלו חשבות לי במיוחד!"

זה הזמן לעשות

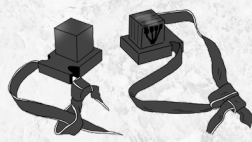
הגברת מרים סברדלוב, מחנכת
ותיקה מניו יורק, מספרת על
שעור מיוחד שקבלה ב"עשיה".

לפני שנים רבות היא נסעה עם עוד כעשרים
נשים לכנס נשי חב"ד בדטרויט, מישגן. ביום
ששי בבקר היה עליהן לצאת בטיסה קצרה
בחזרה מדטרויט לניו יורק, במטרה להגיע
הביתה מקדם ולהתארגן לשבת.

אולם בבקר יום ששי החלה להשתולל סופת
שלגים אימה ואף מטוס לא הרשה להמריא
או לנחות.

הנשים נתקפו בהיסטריה. לכל אחת מהן חכה
בית מלא בילדים ובעל שיצטרך להתמודד
לבדו עם ההכנות לשבת.

אחת מחברותיה נגשה אל הטלפון והתקשרה
למשדדו של הרבי בניו יורק. המזכיר האישי של
הרבי ענה לשיחה. "אנחנו תקועות בדטרויט!"
היא ספרה לו בבהילות ובקשה להודיע זאת
לרבי.

עוד היום

בן ציון רידר, איש עסקים מאנגליה, היה בבקור עסקים בדרטרויט שבארצות-הברית, בקיץ תשל"ה.

במהלך בקורו, ערב אחד המארח שלו הזמין כמה ידידים והשיחה התגלגלה. אחד הידידים התבדח שוב ושוב על נושא התכלין, הוא שאל למה הן לא יכולות להיות עגלות? ולמה הן לא יכולות להיות צבעוניות?

כשהסתים הערב, בשעה 2 בלילה, בן ציון פנה אליו בשקט ואמר לו: "נראה שיש לך ענין מיוחד עם תכלין..."

"נכון", הוא אמר. "האמת שאני קצת מתגעגע, לא הנחתי תכלין כבר עשרים שנה..."

"אז אתה יכול להתחיל", ענה לו בן ציון.

"אם אתה רוצה שאניח תכלין", הוא אמר לו, "אתה מזמן בעוד ארבע וחצי שעות לבוא אלי למאכיה בה אני עובד. בשעה 6:30 בבקר תהיה לי הפסקה קצרה..."

למחרת בבקר, בין שמי הקמח במאכיה, הוא הניח תכלין במימנות, ללא כל עזרה.

"למה אתה לא מניח תכלין כל יום?" שאל אותו בן ציון.

"כי אין לי, וזה לא בסדר העדיפויות שלי לקנות עכשיו. אבל אם מישהו היה נותן לי במתנה, הייתי מניח כל יום", הוא ענה.

"אני נוסע היום לניו יורק ומשם לאנגליה", הסביר לו בן ציון והבטיח: "אם ירצה השם, בעוד ששה שבועות אגיע שוב לדרטרויט ואז אביא אתי תכלין עבורך".

למחרת בבקר התפלל בן ציון תפלת שחרית

"אָנן פּוּעַלִי דִימָמא אָנן" – אָנן, פּוּעַלִי יוֹם אָנן. יוֹם הוּא אַוּר, עֲבוּדְתֵנּוּ הִיאַ עֲבוּדַת הָאֹוּר, לְהָאִיר אֶת הָעוֹלָם בְּאֹוּר תוֹרָה..."

(פתגם לכ"ט בטבת, מתוך הספר 'היום יום' שערך הרבי)

כּוֹמֵר: כִּלְנֵי "פּוּעַלִיס" בְּשָׂרוֹת הָאֹוּר.

בְּכֹל מְקוֹם וּבְכֹל מָצֵב שֶׁבּוֹ נִהְיָ, נִשְׁאֵל אֵת עֲצָמֵנוּ, הַאֵם אֵנֵחֵנוּ מְמַלְאִיס אֵת תְּפָקִידֵנוּ כְּ"פּוּעַלִי אֹוּר", בְּחִרְצוֹת וּבְהִתְלַבּוֹת?

אִלָּן אַחַד מֵאֵתֵנוּ יֵעֵ אַחֲרִיּוֹת אִישִׁית – אִלְהִאִיר! אִצְמַת אִפְעָלָה, אִלוּסִיָּה בְּהֶפְסָה טוֹבָה עַל עֲצָמֵנוּ וְעַל הַסְּבִיבָה.

"פּוּעַלִי דִימָמא אָנן"

לפניכם שני ספורים העוסקים ב"אחריות להאיר" בדרך אותה למד אותנו הרבי.

בהקראת כל ספור, עצרו את ההקראה באמצע, במקום המסמן, ובקשו מבני המשפחה לנחש מה יהיה המשך הספור.

לאחר מכן המשיכו והקריאו את הספור.

אצל הרבי בניו יורק, הוא גם הכניס דרך המזכירות מכתב שבו פרט את מסע העסקים שלו ובדרך אגב ספר גם על היהודי שהניח תכלין אחרי עשרים שנה. הוא סים וכתב שלקראת שבת הוא כבר עומד להיות בביתו באנגליה וזו עומדת להיות שבת מיחדת בה יגיעו כל הילדים והנכדים, גם מחוץ לאנגליה.

נסו לעצור: מה תהיה תאוצת הרבי אספון הנחת התפלין עס עובד המאכיה?

אחרי זמן לא ארך, המזכיר קרא לבן ציון, בידו היתה תשובת הרבי ובה ברכה לעסקים אך גם הוראה חד משמעית: על בן ציון לדאג שיהיה ליהודי מדרטרויט זוג תכלין שאותן יוכל להניח עוד היום, ובכל יום. הרי לא שיהיה להניח ליהודי שהתעורר למצוה, להמתין ששה שבועות ללא תכלין! הרבי בקש מבן ציון לדאג לזה באופן אישי, גם אם זה אומר לטוס חזרה לדרטרויט בשביל זה... והרבי סים בכך שכשאותו יהודי יראה כמה חשוב לבן ציון שהוא לא יפסיד אפילו הנחת תכלין אחת, תהיה למצוה הזאת חשיבות מיחדת בעיניו.

וואו... בן ציון נכנס למרוק, בקשי רב מצא תכלין חדשות מוכנות לקניה מיידית באחת מחנויות תשמישי הקדשה, במאמץ השיג כסף מזמן שכבר נגמר לו, מצא טרמפ לשדה התעופה, מצא שם מישהו מהנוסעים שניקח אותו, טלפן לידידו מדרטרויט ושכנע אותו לאסוף אותו משדה התעופה ולהעביר אותו לאותו יהודי, לפני שקיעה.

המבצע הצליח, ובן ציון טס לאנגליה.